

Carta del Prelat (maig 2009)

"En aquestes setmanes contemplem la Mare de Déu, Mare de Jesús i Mare nostra, assumpta al Cel en cos i ànima, i la veiem en el goig i la glòria de la Resurrecció" diu Mons. Xavier Echevarría en aquesta carta.

Estimats , que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Aquest mes de maig transcorre enterament dins el temps pasqual. L'alegria de la Resurrecció de [Jesucrist](#) amara la vida de l'Església, a la terra i al cel. És aquest *gaudium cum pace* que totes i tots experimentem ja.

Com és lògic, en aquestes setmanes contemplem la Mare de Déu, Mare de Jesús i Mare nostra, assumpta al Cel en cos i ànima, i la veiem **en el goig i la glòria de la Resurrecció. Les llàgrimes que va vessar al peu de la Creu s'han transformat en un somriure que ja res no podrà extingir, romanent intacta, tanmateix, la seva compassió maternal per nosaltres. Ho testimonia la intervenció benèfica de la Mare de Déu en el curs de la història i no cessa de suscitar una indestructible confiança en Ella; l'oració Recordeu-vos, oh piadosíssima Verge Maria! expressa prou aquest sentiment. Maria estima cadascun dels seus fills, prestant una atenció particular als qui, com el seu Fill en l'hora de la Passió, estan sumits en el dolor; els estima senzillament perquè són els fills seus, segons la voluntat de Crist a la Creu[1].**

Meditem aquestes paraules del Papa per aprofundir en els motius de la nostra devoció a la Mare de Déu i donar-li esplendor nou. Els motius són clars: Maria és Mare de Déu i Mare nostra. Per això ens cal conrear una devoció mariana ardent i tendra, sòlidament fundada en la Revelació divina exposada pel Magisteri de l'Església. Ho recordava l'estimadíssim mons. Àlvaro en una carta que va escriure el 1987. Considerant que la missió maternal de Maria respon a un precís disseny de Déu, ens deia: «És un fet innegable que allà on l'Església s'implanta, per la gràcia de Crist i la correspondència tenaç i sacrificada dels evangelitzadors, la Mare de l'Església hi és present (...). Com a conseqüència, hi neix i s'hi desenvolupa l'agraïment a santa Maria, i hi surt la planta fecunda de la devoció mariana; en són testimonis clars els temples i santuaris que, com un solc lluminós, cobreixen la geografia dels països on arrela la fe, donant a l'existència dels cristians una dimensió de llar que només la santíssima Mare de Déu és capaç de suscitar»[2].

Que gran veritat és aquesta! *Els cristians formem una família* —l'Església Santa— *en la qual [Jesucrist](#) és el Primogènit entre molts germans*[3], i on no manca la presència de la Mare, Maria Santíssima. Jesús ens assenyala el camí a recórrer per arribar a la santedat, a la identificació plena amb Ell; i la Mare de Déu ens impulsa al llarg d'aquest pelegrinatge, perquè assolim la meta: la vida eterna amb Déu i amb tots els àngels i els sants.

Ho manifesta gràficament l'art cristià, quan ofereix a la veneració dels fidels la imatge de Maria amb el Nen Jesús als braços. Amb l'actitud, amb la mirada, la nostra Mare sembla suggerir-nos: goita el meu Fill, el teu Germà gran, i segueix-ne l'exemple en tot; camina per on Ell ha caminat; fomenta en el teu cor les ànsies redemptores que omplien el seu; compadeix-te dels germans i germanes com Ell s'ha compadit de tots.

En els dies propers, milers i milers de persones peregrinaran als més diversos llocs on es venera la santíssima Mare de Déu, amb el desig de trobar novament Jesús, d'assemblar-se més a Ell, seguint la invitació de sant Josepmaria a les seves filles i fills de l'Opus Dei i a moltes altres persones. El [romiatge de maig](#) se'ns mostra ja com una gojosa realitat en totes les latituds, que complim sense soroll, rere dels passos del nostre Fundador en el seu primer romiatge, el 1935.

Respecto i estimo aquelles altres manifestacions públiques de pietat —va escriure en una homilia—, *però personalment m'estimo més intentar d'oferir a Maria el mateix afecte i el mateix entusiasme, amb visites personals, o en petits grups, amb regust d'intimitat*[4].

Moltes vegades, aquest pelegrinatge es fixarà com a meta un lloc proper a la nostra residència, potser en la mateixa ciutat on vivim o als voltants. En alguns casos —penso, per exemple, en els malalts i impeditos—, ni tan sols serà possible sortir de casa i, no obstant això, també llavors cal realitzar el [romiatge de maig](#) a la Mare de Déu. Perquè l'important no rau en el desplaçament físic d'un lloc a un altre, sinó en el viatge interior de l'ànima, que ens impulsa a posar-nos més a prop de Maria i, per tant, més a prop de Jesús.

El papa Joan Pau II posava en relleu que, als llocs marians escampats pel món, hom hi nota una especial presència de la Mare. Ens consta que és inenarrable el nombre d'aquests llocs, que presenten una grandíssima varietat: des dels oratoris en els habitatges i les fornícules dels carrers, on apareix lluminosa la imatge de la Mare de Déu, a les capelles i esglésies construïdes en honor seu. Tanmateix, salten a la vista alguns llocs on els homes hi senten particularment viva la presència de la nostra Mare: els santuaris marians. «En tots aquests llocs es realitza de manera admirable aquell singular testament del Senyor crucificat: allí l'home se sent lliurat i confiat a Maria i ve per ser-hi amb Ella com s'està amb la pròpia Mare; li obre el cor i li parla de tot: la rep a casa seva, és a dir, li fa partícip de tots els seus problemes»[5].

Els fidels acudeixen a Maria allí amb el desig de trobar o enfortir «la fe i els mitjans per nodrir-la. Hi cerquen els sacraments de l'Església, sobretot la reconciliació amb Déu i l'aliment eucarístic. I tornen enfortits i agraïts a la Senyora, Mare de Déu i Mare nostra»[6].

Tots atresorem aquesta experiència. Qui no experimenta una major proximitat a Déu, després d'haver-ne visitat la Mare amb l'esperit d'oració i de penitència que ens va ensenyar el nostre Pare? Qui no ha tocat amb la mà l'eficàcia d'aquest recurs a Maria, per revifar la fe d'alguna persona que ho necessitava, per ajudar-la a ser més a prop de Déu, per obrir horitzons més amplis a qui es resistia a acceptar la crida del Senyor a un lliurament generós? [Jesucrist](#) desitja que la seva gràcia ens arribi mitjançant Maria; per això, *no és indiferent deixar d'acudir als santuaris que l'amor dels seus fills li ha aixecat; no és indiferent passar per davant d'una imatge seva, sense adreçar-li una salutació afectuosa; no és indiferent que transcorri el temps, sense que li cantem aquesta amorosa serenata del Sant Rosari, cançó de fe, epitalami de l'ànima que troba Jesús per Maria*[7]. Anem ja considerant: en què puc millorar en esguardar les imatges de la nostra Mare? Com assaborir cada Avemaria, la Salve, el Regina cæli? A qui em proposo parlar de l'amor de Maria i a Maria?

Aquesta i altres devocions marianes poden donar relleu i colorit al mes de maig. L'essencial és atansar-se més i més a [Jesucrist](#), per la sendera que ens indica la seva santíssima Mare. Cada trobada amb la Mare de Déu es tradueix en una invitació a goitar Crist. Com assenyalava Benet XVI en un santuari marià: **per a l'home que cerca, aquesta invitació es transforma sempre en una petició espontània, una petició adreçada en particular a Maria, que ens va donar Crist com a Fill seu: "Mostra'ns Jesús". Preguem avui així de tot cor; i resem, més enllà d'aquest moment, interiorment, cercant el rostre del Redemptor. "Mostra'ns Jesús". Maria respon, presentant-nos-el abans que res com a nen. Déu s'ha fet petit per nosaltres**[8].

Aturem-nos un cop més en les frases que sant Josepmaria va escriure pels anys 30 del segle passat, que han ajudat milers de persones a ficar-se per senderes de contemplació en la vida corrent: *si tens desigs de ser gran, fes-te petit (...). El principi del camí, que té com a final la completa follia per Jesús, és un confiat amor envers Maria Santíssima.*

—*Vols estimar la Mare de Déu? —Doncs, tracta-la! Com? —Dient bé el Rosari de nostra Senyora*[9].

La consideració atenta, interior, i el rés dels misteris del Rosari, fan desfilar davant els nostres ulls els moments rellevants de la vida de Jesús i de Maria. D'aquesta manera resulta més fàcil refermar-se en el camí que mena al cel, rectificant el rumb si cal, mostrant als qui ens acompanyen la drecera segura que acaba en la felicitat eterna. En admirar aquestes escenes, comprenem «com la humanitat inicia la tornada a Déu amb el *fiat* de la humil Esclava del Senyor, i troba la meta del seu camí en la glòria de la qui és Tota Santa»[10].

També podem tenir cura d'altres detalls d'afecte a la Mare de Déu. Em detinc novament en una pràctica pròpia de persones enamorades, que sant Josepmaria va difondre per tot arreu: saludar afectuosament les imatges de la Mare de Déu que veiem cada dia —en un carrer o plaça, a l'interior d'una església, en una habitació de la llar nostra...—, acompanyant aquesta mirada amb alguna jaculatòria com a expressió personalíssima del nostre amor filial. El nostre Pare es comportava així i posava especial interès a saludar les imatges de la Mare de Déu dels llocs on treballava o vivia. Eren manifestacions del seu afecte filial, en les quals reflectia el fons de la seva ànima: mirades doloroses, o agraïdes, o suplicants —segons les circumstàncies—, però sempre expressions d'amor veritable.

També aconsellava guardar a la cartera o a la bossa de mà una imatge de la Mare de Déu —com es porten fotografies de les persones estimades— per tenir-la sempre molt present i adreçar-li floretes afectuoses. Sentia el goig d'haver contribuït a escampar el món de representacions marianes. *A l'Opus Dei —deia— hem manifestat constantment el nostre amor a la Mare de Déu posant milions d'imatges seves arreu del món, promovent pràctiques de pietat mariana en tots els continents: a Europa, a Àsia, a Àfrica, a Amèrica, a Oceania; portant a la joventut per aquí, amb llibertat. Sense llibertat, no.*

Però això és natural: com no estimarem la Mare de Déu, que és Mare nostra? Si a més a més la necessitem! Jo la necessito. Com un nen petit, quan té por a la foscor de la nit, crida: mamà!; així tinc jo moltes vegades que clamar amb el cor, sense soroll de paraules: Mare!: mamà, no m'abandonis.

La vida interior és això: naturalitat, senzillesa. Jo no puc viure d'una altra manera: he de viure com un home. I davant Déu, que és etern, sóc una criatureta que no val res[11].

Hi ha unes paraules d'un Salm que la Litúrgia aplica a la santíssima Mare de Déu. El salmista, albirant de lluny aquest vincle maternal que uneix la Mare de Crist amb el poble creient, profetitza a propòsit de la Mare de Déu que *els més rics del poble cerquen el teu somriure* (Sal 44, 13). **D'aquesta manera, moguts per la Paraula inspirada de l'Escriptura, els cristians han cercat sempre el somriure de la Mare de Déu, aquest somriure que els artistes en l'Edat Mitjana han sabut representar i ressaltar tan prodigiosament. Aquest somriure de Maria és per a tots, afirma el papa Benet XVI; però s'adreça molt especialment als qui pateixen, perquè trobin en Ella consol i assossec. Cercar el somriure de Maria no és sentimentalisme devot o defasat, sinó més aviat l'expressió justa de la relació viva i profundament humana que ens uneix amb aquella que Crist ens ha donat com a Mare**[12].

Encomanem a la Mare de Déu totes les persones que pateixen, en l'ànima o en el cos: als malalts, als qui se senten sols o abandonats, als que es troben afectats per calamitats naturals, als que pateixen persecució i violències de tota mena... Ningú no ha de quedar fora de la nostra oració.

Preguem especialment —us ho recordo tots els mesos, perquè és una necessitat sempre actual— per la persona i les intencions del Papa; ara, pels fruits del seu viatge a Terra Santa, del 8 al 15 d'aquest mes. Encomaneu també als fidels de la Prelatura que rebran l'ordenació sacerdotal el dia 23, vigília de la solemnitat de l'Ascensió, que en molts països se celebra el diumenge 24. Demanem a l'Esperit Sant, amb ocasió de la pròxima festa de la Pentecosta, l'últim dia de maig, que vessi copiosament els seus dons sobre l'Església i sobre el món, i que disposi els cors de tots per rebre'ls.

Fa pocs dies vaig tornar d'un viatge al Japó i a Taiwan, on he comprovat una vegada més com l'esperit de l'Opus Dei arrela en persones de totes les races i cultures. En ambdós països, a més de saber-me acompanyat per totes i per tots, i de resar amb vosaltres, he tingut —entre d'altres moltes— dues alegries molt especials. A Nagasaki, la visita a Oura, al santuari on són venerats els màrtirs d'aquesta terra i es manté viu el record amorós d'aquells que van conservar la fe malgrat la dura persecució. A Taipei vaig poder assistir a l'Exposició i benedicció amb el Santíssim Sagrament —haviem entrat a l'església on hi havia una imatge de la Mare de Déu pelegrina i ens trobarem amb aquest acte eucarístic—, amb el temple ple de fidels. En l'un i l'altre lloc sorgia amb facilitat el pensament que hem de portar Jesús, amb Maria, fins a l'últim racó del món. Doneu amb mi gràcies a la Santíssima Trinitat, font de tots els béns, i a la nostra Mare Maria; per la seva mediació rebem totes les gràcies. I també a sant Josepmaria —el dia 17 n'és l'aniversari de la beatificació—, per haver estat instrument fidelíssim del Senyor per realitzar tan abundant sembra de santedat, de doctrina i de caritat en tota la terra.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare
+ Xavier

Roma, 1 de maig de 2009

.....
[1] Benet XVI, *Homilia al Santuari de Lourdes*, 15-IX-2008

[2] Mons. Àlvaro del Portillo, *Carta*, 31-V-1987, n. 8

[3] Cf. Rm 8, 29

[4] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 139

[5] Joan Pau II, *Homilia al Santuari de Fàtima*, 13-V-1982

[6] Joan Pau II, *Homilia al Santuari de Aparecida*, 4-VII-1980

[7] Sant Josepmaria Escrivà, *La Mare de Déu del Pilar*, text recollit a "Libro de Aragón", Saragossa 1976

[8] Benet XVI, *Homilia al Santuari de Marizell*, 8-IX-2007

[9] Sant Josepmaria Escrivà, *Sant Rosari*, pròleg

[10] Pau VI, *Exhort. Apost. Marialis cultus*, 2-II-1974, n. 28

[11] Sant Josepmaria Escrivà, *Apunts presos en una tertúlia*, 7-IV-1974

[12] Benet XVI, *Homilia al Santuari de Lourdes*, 15-IX-2008